

Nový Jeruzalém č. 6/2023

Zpravodaj pro **282.** prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) **v Jimramově – ve čtvrtek 15. června 2023 v 18 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Novém Veselí:

V úterý 16. května 2023 na mši svatě NJ bylo cca 300 věřících. Pán Bůh zaplat' za obětavou službu šesti kněží při udílení svátosti smíření a za mši svatou.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji**
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva biskupa Mons. Zdenka Wasserbauera při pouti Nový Jeruzalém v Novém Veselí:

(1. čtení – Řím 8,31 – 39; Mt 10,17-22)

Bratři a sestry! Když jsem si při přípravě na tuto pouť Nový Jeruzalém vytiskl plakátek, všimnul jsem si, že na něm je napsáno, že **sbírka bude věnována na pomoc pronásledovaným křesťanům**, což mně **udělalo velikou radost**. Mám také **velikou radost** z toho, že letošní svátek svatého Jana Nepomuckého, který připadá na dnešek, je v blízkosti šesté velikonoční neděle, která byla především. Tato **šestá velikonoční neděle** je také **dnem modliteb za pronásledované křesťany**. A já doufám, že v těch farnostech, z kterých přijíždíte, to pan farář alespoň zmínil. **Alespoň, že řekl jednu přímluvu**, to je ten minimalismus, a že to třeba i nějakým způsobem rozvedl. Protože **téma pronásledovaných křesťanů** je opravdu **velmi důležité**. My žijeme v době klidu, ale jak se tak na vás, tedy na nás, dívám, my přece pamatujeme, co tady **komunisté vyváděli**. A kdo z nás se nedostal na školu. Já si to také pamatuji, když jsem ve Žďáře (občas to říkám nějakým mládežníkům), byl ve čtvrtém ročníku na místním gymnáziu, zavolal si nás třídní učitel, ten za to nemohl, ten byl fakt dobrý, ale zavolal si nás z rozkazu pana ředitele a nám, kdo jsme chodili do kostela, řekl: „**Vy se nesmíte přihlásit na medicínu, na práva, na filosofickou fakultu, na pedagogickou fakultu.**“ Ono toho už pak moc nezbylo. A to bylo to nejmenší. Teď jsem především otevřel nějaké noviny a četl jsem, jak tady **v Jihlavě v padesátém druhém roce popravili Jana Bulu**, toho mladého kněze, který za nic nemohl. A 4. května jsem byl - tak jak všude možně chodím - v Praze už poněkolkáté na **pietním aktu v Pankrácké sekýrárně**, tam je vždycky v květnových dnech setkání za účasti nejvyšších politiků a činitelů – nás tam také jako církve zvou a jsem rád, že nás tam zvou, abych se tam pomodlil. Tam Němci mezi roky **1943 – 45 st'ali gilotinou 1075 mužů a žen**. Je to ta Pankrácká věznice, kde komunisté nechali **oběsit 176 mužů a jednu ženu**, Miladu Horákovou. A takové hrůzy se také dnes dějí v různých částech světa. A mnohdy kvůli víře. Jsem rád, že **i někteří lidé vydávají takové zprávy** – biřmoval jsem v Lysé nad Labem a tam jsem se dozvěděl, co si teď dovolím přečíst, aby nám konečně došlo, že v současné době **nejpronásledovanější skupinou na světě** nejsou různé menšiny, jak se nám to různé neziskové organizace a někteří novináři snaží neustále vnucovat, **ale jsou to křesťané**. A za tři poslední roky to slouplo z 240 milionů na **360 milionů pronásledovaných lidí, kvůli tomu, že vyznávají Krista**. To jsou skutečná, oficiální čísla. To si nevymyslel nikdo ve Vatikánu nebo někde jinde. A je třeba k tomu dodat to, že **vloni bylo kvůli své křesťanské víře zabito více než 5000 lidí, 4500 křesťanů bylo vězněno bez procesu, došlo k 2 110 útokům na křesťanské kostely a budovy**. Země extrémního pronásledování jsou: Severní Korea, Somálsko, Jemen, Eritrea, Lybie, Nigérie, Pákistán, Irán, Afgánistán a v poslední době také Indie. Nejčastější příčinou diskriminace křesťanů je radikální islám, represe ze strany komunistických režimů - je to stále stejné, ti komunisti se nikdy nezmění - a hinduistický extremismus v Indii. V Indii jsou křesťané napadáni, bití, vyháněni a jsou nejčastější obětí obchodu s lidmi. Tragická je situace arménských křesťanů v Náhorním Karabachu, který obsadil z velké části Azerbajdžán. **Nekončím utrpením procházejí křesťané v Sýrii**. Loňská sbírka šla z velké části na pomoc křesťanům do Sýrie. A tak bychom mohli pokračovat dál a dál. Prosím

Vás, jenom abychom toto věděli a toto si připomínali. Já se vám přiznám, že se každý den **modlím desátek růžence za pronásledované křesťany**, kromě mnoha jiného. Protože, opravdu to, že my se dnes takhle úplně v pohodě můžeme setkat a nikdo si tamhle vzadu nic nezapisuje – tady si nahrává pan jáhen, ale ten to pak nikomu nepředá, to je něco jiného. To se dřív takhle nahrávalo a pak se to předávalo. **Tak je důležité, abychom opravdu o tom věděli a na pronásledované křesťany se skládali a modlili se za ně.**

A já o těch skutečnostech mluvím také proto, že si myslím, že se nám to krásně hodí a přímo se nám to spojuje s **dnešním svátkem svatého Jana Nepomuckého**. On byl také **obětí pronásledování**. Jeho zabil český král Václav IV. Abychom měli trochu možná představu, dovolím si zopakovat část jeho životopisu, aby nám to z toho vystoupilo, čeho byl on vlastně obětí. Jan Nepomucký se stane knězem, když se v roce 1387 vrátil z Itálie, konkrétně z Padovy, kde studoval. Byl velmi nadaný a pilný, získal doktorát z práva a a začal působit v Praze u svatého Jiljí – dneska tam jsou dominikáni – pak se stal kanovníkem na Vyšehradě. A protože v té době bylo velké **napětí mezi králem Václavem IV.**, který se svému otci Karlovi IV. moc nepovedl a **žil velmi nespořádaným a hříšným způsobem života**, a tehdejší **arcibiskupem Janem z Jenštejna**, což byl skutečně vynikající muž, který naopak **žil vzorným způsobem života**. Byl dobrým pastýřem a snažil se také mít vliv na lidi i na samotného krále. Což si král nechtěl dát rozmluvit a raději trávil čas v různých pijatikách a zábavách se svými kumpány a o dobro své země se moc nestaral, ani o svůj život. Stejně jako o život svých poddaných. Tento spor trval, vzájemné napětí neutuchalo a protože král se snažil umenšit moc arcibiskupa, zrodil se mu v hlavě plán, že **založí nové biskupství v západních Čechách**, tam si dosadí svého muže, a tím bude svým způsobem trochu podryvat autoritu pražského biskupa. A měl to tak vymyšlené, že **Kladruby – Kladrubský klášter** možná trochu znáte – mají velké pozemky a je tam starý opat. Až opat umře, vezme ten klášter a udělá z něj biskupství. Jenže král, jak **býval na těch pijatikách, nevystihl jeden moment**. Byl na jedné pijatice, ten opat skutečně zemřel ale mniši, kteří s tím nesouhlasili, okamžitě zvolili opata nového. Jan z Jenštejna dal několik dní na námitky, které nikdo nevznesl, protože král slavil. **A tak prohlásil volbu opata za oprávněnou a Jan z Nepomuku ji potvrdil**. Když se to král dozvěděl, začal neskutečně zuřit, zajmul čtyři nejbližší spolupracovníky arcibiskupa, mezi nimž byl také Jan z Nepomuku. Ti tři ostatní byli propuštěni, jednak proto, že zbaběle podepsali prohlášení, že budou mlčet. Nakonec zůstal v rukou krále a jeho katan **Jan z Nepomuku, který byl bit, surově pálen loučemi, až jim tam zemřel**. Pravděpodobně už mrtvého, ho 20. března 1393 házejí z Karlova mostu do Vltavy, která skoro po měsíci - 17. dubna téhož roku – jeho tělo vydala. Podle pamětí pražských rybářů se **objevilo pět hvězd, což je asi ten nejznámější atribut Jana z Nepomuku**. To je ta základní historie. Opravdu – **Jan z Nepomuku byl ubit pro to, že byl dobrým člověkem, dobrým křesťanem, že žil podle svého svědomí, že dělal to, co dělat měl**. Proto si ho také Jan z Jenštejna vybral za svého generálního vikáře. Možná bych ještě než se posunu k Božimu Slovu, připomněl jen pro zajímavost jednu věc, že ta **snaha o zřízení západočeské diecéze** se potom v dějinách znovu a znovu opakovala, až **došla svého uskutečnění 31. května 1993, kdy ji ustanovil dnes již svatý Jan Pavel II**. To je taková malá odbočka, že tam to někdy začalo a došlo **naplnění až po šesti stech letech**.

Ale pro nás je důležitější, a myslím, že nám to z toho vystupuje, abychom se při dnešní pouti, která tady vyšla na svátek svatého Jana Nepomuckého, **nechali ve svém životě povzbudit k věrnosti a vytrvalosti**. A to je něco k čemu potřebujeme **se povzbuzovat vzájemně znovu a znovu**. Protože v našem životě přicházejí znovu a znovu **různá pokušení**, která nás od **věrnosti a vytrvalosti odvádějí**. Je mnoho rovin a oblastí, o kterých bychom mohli mluvit. Zmíním **tři základní**. Tou první je **věrnost Bohu**. Bohu na prvním místě. Tomu, který se pro nás **zjevil ve svém Synu Ježíši Kristu**, tomu, který za nás zemřel a vstal z mrtvých. Tomu, kdo nám mluví v Písmu, v evangeliích. Tomu, kdo nám potvrdil už ve Starém zákoně cestu, hlavně v Desateru. Tomu bychom měli být znovu a znovu věrni. A víte, jak je snadné od toho či onoho příkázání upustit, slevit, jednoduše to hodit za hlavu. Ze Starého zákona víme, že židé se dvakrát denně modlili - a do dneška modlí: „**Hospodin náš Bůh je jediný a jeho máme milovat celým srdcem, celou duší, celou myslí a celou svou silou.**“ Nade všechno, absolutně. I my máme velmi **vážně brát to, co nám Bůh říká**. To znamená **věrnost Bohu, na prvním místě, to**

je to nejdůležitější. Ale samozřejmě je důležitá **věrnost lidem**. To, co jsme slíbili druhým lidem. Na prvním místě ty **sliby manželské**. Naprostá většina z vás žije nebo žila v manželství a víte, v jaké žijeme situaci – v téměř padesátiprocentní rozvodovosti. Kolik lidí **před oltářem, před Bohem a před Církví slíbilo**, že toho druhého do smrti neopustí. Lusknutím prstu jej opustili a řeknou vám, že **mají právo na to být šťastní a že si mohou dělat, co chtějí**. Samozřejmě my biskupové, kněží a jáhnové jsme **slíbili Bohu, ale také zároveň Církvi, že zůstaneme věrní**. I kněží jsou – Bohu žel – někdy nevěrní. A proto i pro ty zde sedící v presbytáři může být dnešní svátek velkým povzbuzením. Jsou sliby řeholní, jsou sliby stavovské a jiné a jiné. Až po ty sliby, které dáváme v různých situacích, i když máme být velmi opatrní, když slibujeme něco jiným lidem. No a pak samozřejmě také se můžeme **povzbudit k věrnosti a vytrvalosti sobě samým**, to, čím nebo kým **jsme**, čím nebo kým **máme být**, jaké je naše **povolání**, co do nás **Bůh vložil**, abychom se každý večer mohli **podívat do zrcadla** – a prosím Vás dělejte to – ne proto, abyste se ještě před spaním stihli učesat a nebo nevím co. **Do duchovního zrcadla se podívat** – jak jsem ten dnešní den prožil. **Mohu se sám sobě podívat do tváře? Nemusím se sám před sebou a před Bohem stydět? Jak jsem se dneska choval k druhým? Co jsem všechno dělal nebo naopak nedělal a měl jsem dělat?** To jsou všechno oblasti nebo roviny, ve kterých se můžeme **povzbuzovat**. Já vím, **není to vždycky snadné**, zachovat věrnost, být vytrvalí, ale **nejsme na to sami!** Bůh neposiloval jenom mučedníky. Mučedníci by nebyli tím, čím jsou nebo čím se stali, **kdyby je Bůh neposiloval**. To nebyli nějakí super hrdinové. To byli dobří lidé, kteří nějakým způsobem žili, a když byli vystaveni zkoušce, **v tu chvíli jim Bůh dal tu zvláštní milost, aby nezradili, aby obstáli, aby vytrvali, aby neodpadli**. Sami by to nikdy nezvládli. Ani my však na ten svůj život **nejsme přece sami**. **Bůh posiluje všechny**, kteří usilují ve svém životě o dobro.

A o tom bylo to dnešní krásné první čtení, z osmé kapituly listu Římanům. Pamatujte si to a občas si to v Písmu nalistujte. Ta slova – já přečtu jen tak namátkou něco z toho – „**Je-li Bůh s námi – kdo proti nám? Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabítí? Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval.**“ Já mám tenhle ten text od svých studentských let nesmírně rád, protože to je vlastně **hymnus na Boží lásku k nám**, ke každému z nás, na kterou se můžeme – ne na 100 procent, ale na 1000 procent spolehnout, že **nás Bůh nikdy neopustí**. A můžeme vidět, že **základ je v pohledu na kříž**, který přece každý z nás zná a máme ho doma. Proto apoštol Pavel do svého hymnu vložil tato slova: „**Když ani svého Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní.**“ Když se podíváme na kříž, a můžeme si to zkusit přenést do života. Představte si, že byste kvůli někomu **byli ochotni nebo schopni obětovat své dítě**, které milujete. Co by to znamenalo? Že vám na tom někom nesmírným způsobem, absolutním způsobem **záleží**. A jestli byste byli schopni obětovat své dítě, a co ještě víc byste byli schopni udělat? To nejsou prázdna slova. **Na každém kříži vidíme, jak nás Bůh bezpodmínečně, absolutně miluje**. A proto se můžeme spolehnout na to, že znovu a znovu je ochoten nám pomáhat a stát při nás. A Pavel nám v tom hymnu vyjmenovává **různá nebezpečí, která na nás mohou číhat**, která nás ohrožují, oslabují a odvádějí. Kdybych to zjednodušil tak ta nebezpečí jsou dvě - **nebo dvě oblasti**. Tou **první oblastí jsou ta vnější nebezpečí** – ve světě, ve kterém žijeme, od jeho mocných. Jsou to různá pronásledování, různý útlak, různá nepochopení, různá týrání. To nemusí být od těch mocných, ale i od těch nejbližších.

Kolik lidí se dnes obrátí? My máme v Praze dvakrát ročně v katedrále **přijetí do katechumenátu**. To znamená, dospělí, kteří přišli k víře v dospělosti a rozhodli se, že se nechají pokřtít. Já jsem to měl místo pana arcibiskupa v listopadu a přijímal jsem jich tam 105. V listopadu je jich vždycky míň než v květnu. Nevím, kolik to je v Brněnské diecézi, my v Pražské arcidiecézi o každých Velikonocích křtíme zhruba 300 lidí. A kdybyste se alespoň s některými z nich seznámili, tak byste zjistili, **jak to mají nesmírně těžké**. Protože oni se obrací i v komunistické rodině. V rodině, která nikdy svírou neměla nic společného. A zažívají **nepochopení, výsměch, obrovské problémy**. I letos jsem s několika takovými hovořil. Šest jsem jich u Panny Marie Sněžné křtil na velikonoční vigilii. To je to vnější a **pak jsou samozřejmě vnitřní**, nějaké útoky, nebezpečí, kterým může být člověk **vystaven od různých**

duchovních sil, zlých duchů, pokušitele, ale nikdo a nic nejen na zemi, ale v celém vesmíru **není mocnější než náš Bůh**. To je naprosto na tisíc procent jisté. Nikdo není silnější než Bůh. **A tak jediný, kdo nás opravdu ohrožuje a kdo je vlastně pro nás nejnebezpečnější, kromě těchto vnějších věcí a vnitřních a tajemných sil, jsme v posledku my sami**. Protože **lidskou svobodu** neláme ani Bůh. A když si člověk řekne: „Nebudu sloužit, nebudu toto dělat nebo naopak budu dělat toto zlé.“, může dopadnout **hodně špatně**. Protože **Bůh respektuje lidskou svobodu, která tolik lidí dnes a denně zničí**. Zničí jim život, zničí jim rodinu, jestli jim zničí věčnou blaženost, to necháme, aby si to **posoudil Bůh**. **My nemáme právo někoho soudit a někoho někam posílat**. Proto je tak **důležité, abychom se modlili, pravidelně zpovídali, chodili na mši svatou, četli Boží Slovo, vzájemně se povzbuzovali** a tak dále, a tak dál. **Abychom byli blízko Bohu a získávali od něho sílu**.

Já jsem si úplně náhodou v kalendáři všiml jedné věci, kterou bych vám chtěl ještě říct, že totiž **16. května** my, zde v Čechách máme svatého Jana Nepomuckého a to je dobře, je to úžasný světec, patron naší země, ale vždycky na ten den v kalendáři je těch svatých alespoň dvacet. To je takzvané římské martyrologium. Je to možné si to na internetu najít, na jeden den je jich tam dvacet, jindy patnáct, jindy třeba třicet. A mezi těmi různými svěťci, kteří jsou tam zapsáni na 16. května, se tam objevuje jméno **Šimona Štoka**. Říká vám to něco? Asi dvě hlavy se kývají, to je dobře, že alespoň někdo. Tento **svatý Šimon Štok** je zajímavý tím, že se mu 16. července roku 1251 v Cambridgi v **Anglii zjevila Panna Maria a dala mu škapulíř**. Nevím, zda někdo z vás **nosí škapulíř**. Víte možná, protože někteří jezdíte na poutě do Kostelního Vydří, že bratři karmelitáni mají takový hnědý pruh látky přes sebe. Někteří nosí takový ten obrázek – pod košilí, pod halenkou – nebo nějakou medailku. Víte, že tento **škapulíř** dala Šimonu Štokovi Panna Maria, když se mu zjevila v tom 13. století a přidala velká zaslíbení. Řekla mu: „**Vezmi toto rocho, je znamením spásy, zárukou pokoje a věčného závazku, kdo v něm zemře, nezakusí věčného ohně.**“ A to je jeden ze způsobů, osvědčených historií a dodnes doporučených papeži, **jak můžeme bojovat proti různým útokům a jak můžeme posilovat svůj duchovní život**. Nejde jen o to, že si vezmeme nějaký kus látky nebo medailku. Nebylo by to k ničemu, kdyby za tím nestála naše ochota, kterou **nám tato znamení stále připomínají, obléci se v život Panny Marie a dát se jako ona do služeb díla spásy**. Nebo jinak, kdybychom to chtěli vysvětlit, že **jde o to opravdu žít nebo snažit se žít důvěrný vztah s Pannou Marií a zejména s jejím synem Ježíšem Kristem, ke kterému nás ona vede. Také – a to je důležité – milovat Církev**. I když má spoustu chyb. **Milovat Církev**.

Dnešní evangelium končilo slovy, která známe: „**Kdo vytrvá až do konce, bude spasen.**“ To by měla být slova, která si často opakujeme – **kdo vytrvá do konce, bude spasen**. **Evangelium popisuje situaci, jak jsme slyšeli, velmi dramatickou**, třeba i určitých bojů uvnitř rodin, napětí ve společnosti, ale také si můžeme představit **situaci, kdy mnozí vychladnou, přestanou žít jako křesťané**. Celé rodiny, které sem chodily, už dávno nechodí. **Objeví se ve společnosti mnoho zvrhlostí a zvráceností, které jsou prezentovány jako něco naprosto normálního** a dojde k celkovému úpadku společnosti. A přibývá čím dál více **pronásledování těch, kteří jsou pro druhé výčitkou svým dobrým životem**. **Zlo však bude nakonec poraženo a Boží věc nakonec zvítězí** - říká Ježíš na mnoha místech v evangeliu – i v tom dnešním.

A tak bratři a sestry, vytrvejme v dobrém. Nechme se i na této pouti povzbudit a vyprošujeme si i na této pouti vytrvalost v dobrém. Neboť Bůh nás určitě neopustí.

Sbírka - po uhrazení nutné režie NJ jsme darovali 24 300 Kč na pomoc pronásledovaným křesťanům - Pán Bůh zaplat'. Poděkování patří také místnímu faráři Mons. Janu Peňázovi, paní Musilové, jejím spolupracovnicím a všem farníkům z Nového Veselí, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **Díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.**

Rozhovor s P. Mgr. Ing. Josefem Janouškem, kaplanem u Brně u sv. Tomáše, který bude hlavním celebrantem poutě NJ v Jimramově:

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působíště:

Je mi 33 let a pocházím z Moravských Budějovic. Zde jsem také chodil na základní školu a potom studoval na gymnáziu. Mám dva sourozence, sestra Hanka je vdaná a má čtyři děti, nejmladší bratr Lukáš také vstoupil do kněžského semináře a dá-li Pán, bude mít letos v červnu jáhenské svěcení. Já jsem měl krásné dětství. Nyní, když mohu jako kněz srovnávat některé životní osudy, to mohu ještě více potvrdit. Všichni jsme v rodině byli vychováni v křesťanské víře. Bohudíky jsme si ji také všichni uchovali i v době dospívání a dospělosti. Na mládí do začátku studia vysoké školy vzpomínám jako na období hledání a utrzování se v tom, kým je pro mě Bůh. S tím také souvisela otázka výběru povolání, která „kulminovala“ při studiu na vysoké škole – obor ekonomie. Po studiu jsem rok pracoval na Diecézní charitě v Brně a potom jsem vstoupil do formace ke kněžství v Olomouci. Po 6 letech studia jsem byl minulý rok v červnu vysvěcen na kněze a nyní působím v Brně ve farnosti sv. Tomáše jako kaplan.

Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?

Byli jsme a stále jsme rodina, kde se máme navzájem rádi. Rodiče nám předali víru. Ukázali nám, že dva lidé, kteří si slíbili lásku, úctu a věrnost se mohou mít rádi i po mnoha letech manželství. A také nám předali pozitivní vztah k práci.

Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?

K rozhodnutí stát se knězem mi velmi pomohlo společenství otce Pia. Je to sekulární institut, který se nazývá Služebníci utrpení. Jsou v něm kněží a zasvěcení muži a ženy. Patřím k nim i já. Zde byly položeny základy, na kterých jsem začal stavět své rozhodnutí pro to být knězem. Tento proces vyústil ve vnitřní přesvědčení, že Bůh může naplnit všechny touhy mého srdce právě v kněžství. A také mi dával Bůh stále více najevo, že je to jeho vůle.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?

Nyní mohu s jistotou říct, že mým největším vzorem ve vykonávání kněžské služby je svatý otec Pio z Pietrelčiny. **Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?** Dávat lidem Ježíše. **Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?**

Především mít sám velkou víru. Ono se to zdá být fráze, ale víra je něco, co se buduje dlouhodobě, den po dni. Pokud je však mezi lidmi někdo, kdo má opravdu velkou a hlubokou víru, tak je vlastně takovým misionářem, aniž by musel cokoli velkého dělat nebo říkat.

Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě?

Vidím, že je potřeba být ve svém povolání autentický. V mém případě to znamená být člověkem, který je knězem, a nikoliv karikaturou kněze. Nechtít se zalíbit za každou cenu, ale být pravdivým. Zároveň mít dost široké srdce na to, aby bylo schopné milovat všechny. Tedy i ty, kteří se mnou nesusouhlasí. Ovšem k tomu všemu teprve dorůstám.

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky, která je dnes obětována na ...(ze sbírky se hradí režie, autobusy a co zbude, tak se pošle tam, kam určí hlavní celebrant).....?

Na pomoc lidem, kteří jsou postiženi válkou na Ukrajině.

Kde vás nejvíc „tlačí boty“? Těžká otázka. 😊 Jsem na začátku kněžské služby. Být věrným v malých věcech považuji za nejjistější cestu ke svatosti. Zároveň je to věc velmi nenápadná a také náročná. Proto bych jako odpověď řekl, že tato věrnost v malém.

Na co se nejvíc těšíte?

Na to, že pokaždé mě Pán Bůh něčím překvapí.

Co Vám udělalo v poslední době radost?

Dárek od biřmovanců, které jsem pomáhal připravovat. Dali mi poukaz na 32 růženců. Každý biřmovanec se za mě pomodlí jeden.

Co je pro rodiny podstatné, co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě?

Bylo by toho více. Ale určitě vidím, že jsou vděční za blízkost kněze. Také za to, když se mohou jako rodiny spolu scházet ať už k modlitbě, nebo prostě být jen spolu. A v obou těchto věcech

může být církev velmi nápomocná. Osobně jsem ve své službě velmi vděčný za mladé rodiny, s kterými mohu být ve farnosti v kontaktu.

Pozvánky, nabídky.

Stálá zpovědní duchovní služba v děkanství Velké Meziříčí a Žďár nad Sázavou.

Křižanov: Kostel sv. Václava je otevřen k **modlitbě věřících** každý den od rána do večera. **Každou neděli od 15 – do 17 hodin** je zde přítomen místní farář P. Josef Pohanka a nabízí věřícím přijetí svátosti smíření (sv. zpověď) nebo duchovní rozhovor.

Slavkovice: Poutní kostel Božího milosrdenství: **svatá zpověď v sobotu a v neděli od 14 do 17 hodin, na první a třetí sobotu v měsíci už od 10 hodin.**

Duchovní služba v Nemocnici Nové Město na Moravě - katolický kněz P. Sylwester Jurczak, nemocniční kaplan, - svátost nemocných, svátost smíření, sv. přijímání, rozhovor s pacientem. Telefonický kontakt: [733 741 473](tel:733741473).

NOVINKA! Nedělní adorace v opravené kapli Nejsvětější Trojice ve Švařci: 25.6.; 23.7.; 27.8.; 24.9.; 29.10. – od 18 do 19 hodin.

Plán poutí na rok 2023: 28. – 30. 7. – Východní Čechy (přihlášeným zašlu informace); 20. – 26. 8. - XXIII. pěší pouť na Velehrad; 9. 9. – XIX. pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubička; 16. 9. – Kutná Hora

Poutní výlet Východní Čechy: Pátek 28. 7. - neděle 30.,7. 2023. Do programu průzkumné cesty jsou zařazeny tyto místa: Velké Losiny - kostel, tiskárna ručního papíru; Sobotín - hrob blahoslavené mučednice S. Marie Paschalis, Šumperk, Králíky, Hradec Králové, Dvůr Králové, Rokole, Žamberk, Česká Třebová, Koclířov. Cena: ubytování v poutním domě v Králíkách - podle vybavy - 250 - 800 Kč/osoba/noc, místo v autobuse - 700 Kč, večeře formou rautu v Králíkách - 220 Kč, snídaně - 150 Kč, oběd v sobotu a v neděli, vstupy. Ještě je 12 volných míst.

Praha. Měl jsem úžasný duchovní zážitek. Byl jsem na mši svaté v katedrále svatých Víta, Václava a Vojtěcha v 7 hodin ráno a potom nám pan kostelník řekl: „Můžete si prohlédnout katedrálu.“ V naprostém tichu, bez turistů a dalších rušivých skutečností z toho byl čas prohlédnutí znázornění světců a velikých postav našich národních dějin, jedna velká litanie o jejich pomoc a ochranu. Pokud by měl někdo ze čtenářů zpravodaje zájem o toto, případně o pouť do dalších kostelů založených otcem vlasti Karlem IV. v Praze – přihlaste se u mě – zatím se přihlásily tři ženy, proto tuto nabídku ještě jednou opakuji -jL

Plán poutí NJ na rok 2023:

srpen - Olešná září – Radostín říjen - Radešinská Svratka listopad - Jámy prosinec - Olešnice.

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - kdo dřív přijde -..

Srdečné pozvání na 283. pouť NJ do Nové Vsi u Nového Města na Moravě - ve středu 12. července 2023 v 18 hodin – hlavní celebrant – P. Mgr. Pavel Lacina, farář v Žarošicích.

Pán Bůh zaplať za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 6. 2023. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - zpravodaj Nový Jeruzalém;

Vydává: Řím. katolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14, www. rovečne.farnost.cz

Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, tel: 606948970